

[H. C. Hansen.]

Edvard Sørensen den 17. marts igen i felten, og han lod ingen usikkerhed råde. Han sagde:

„Det er en kendt sag, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ikke er enig med sit parti i den skattepolitik, vi ønsker ført, og at der også er andre områder, hvor han har afvigende synspunkter. Den linie, jeg gav udtryk for i går, er partiets linie, det er den, vi vil føre forhandlinger på nu i det kommende udvalg.“

Jeg beder undskyldte disse citater. Jeg har fundet det nødvendigt at nævne dem på baggrund af den, som jeg efterhånden synes, rent barnlige agitation, man fører for at forklare, hvor genial man selv var, hvor fremsynet og hvor arbejdsvillig man selv var, og hvor dårligt stillede vi andre var, sådan som jeg her har citeret det. Sådan var stillingen. Den piller forgyldningen af den fine legende.

Både venstre og de konservative krævede skattelettelser. Vi fandt det rigtigst at se den nærmeste udvikling an. Vi fremsatte vore forslag i august, vi tilbød efter regeringsdannelsen i 1950 en fordomsfri forhandling mellem partierne om de nødvendige økonomiske indgreb. Men vi fik kort afslag. At påstå noget andet er at forvanske kendtgerningerne. Når jeg har taget på mig at fremføre denne lille dokumentation, er det for at gribe en agitation i flugten, der er lige så uvederhæftig som de konservatives skatteagitation i sin tid.

Kan man nu altid være så forudseende, at man med bestemthed ved, hvordan udviklingen former sig et halvt år frem i tiden? Jeg spørger bare. Dog ikke her forsvarsministeren, for ham har jeg allerede spurgt.

Den 13. februar meddelte „Fyens Stiftstidende“ i en stort opsat artikel, at arbejds- og socialministeren var sikker på, at beskæftigelsen i den sommer, der nu er gået, ville blive større end i 1951. Han var vældig forudseende, den højtærede minister. Vi ved alle, hvordan det er gået, og hvordan man nu — efter hele sommeren at have benægtet eller bagatelliseret arbejdsløsheden — pludselig skal til at bekæmpe, hvad man selv har fremkaldt. Over hals og hoved skynder man sig at bede kommunerne om at iværksætte en række arbejder, som man selv har holdt tilbage, og hvortil de vel dårligt nu kan skaffe penge.

Eller tag den højtærede finansminister selv. Hele ministerens tale går på, at det er

umuligt at se et halvt år frem i tiden, og derfor kan man ikke sige noget som helst reelt i øjeblikket om regeringens finanspolitiske hensigter. Det må vente til forårets forhandlinger. Vent og se.

Der kunne nævnes andre eksempler. Jeg angriber ikke ministeren for, at han vil have større klarhed, før han lægger sig fast på bestemte synspunkter. Men jeg spørger, med hvilken ret den Aksel Møller'ske bagklogskab og den dertil svarende i regeringspresen kan fremføres på denne baggrund.

Men må jeg iøvrigt i denne sammenhæng gribe et par af indenrigsministerens postulater i flugten.

Hans parti og venstre har måttet afværge den trusel om en økonomisk fallit, som ministeriet Hedtoft havde bragt over landet, siger ministeren, og han tilføjer, at i Hedtofts tid forøgedes landets gæld til udlandet med 2 milliarder kr., og den forbrugte en Marshallhjælp på imellem 1 og 1½ milliard kr. Hvad er sandheden? Denne, at den højtærede indenrigsminister ikke var hjemme i august 1950, da vore forslag blev fremsat, denne, at den højtærede minister først ville bestille noget, da han blev minister, mens mit parti har taget et medansvar for alle de skatteforanstaltninger, der er gennemført de sidste to år. Og hvorfra stammer de to milliarder, hvormed vor gæld til udlandet skal være forøget i Hedtofts tid — som det hedder? Sidder den højtærede minister og leger med private regnestykker om aftenen derhjemme, eller hvordan er han nået til dette tal? Såvidt jeg kan se, havde vi ultimo 1947 en gæld på 1 930 mill. kr., og denne gæld var ultimo 1950 steget til 2 895 mill. kr., altså en stigning på 965 mill. kr. Heraf var imidlertid 410 mill. kr. valutaafskrivning som følge af devalueringen, således at den reelle gældsstigning var 555 mill. kr. Hvor har den højtærede minister fået de to milliarder fra, som han slynger om sig med på møderne? Er det virkelig nødvendigt at overdrive så stærkt for at gøre indtryk på de konservative vælgere?

Regeringspartiernes folk må jo mene, at der skal skarp lud til skurvede hoveder, med hvilke de tænker på deres egne vælgere. Socialdemokratiet og det fine ord inflation skal kædes sammen ved enhver lejlighed. Der er bare det at sige, at man har brugt ordet så hårdt, at de herrer efterhånden dårligt ved, hvad de mener med det.

Mangt og meget af det ædle talens guld